

"মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৰণৰ চাৰ্ট (খতিয়ন) ৰাখিবা, যিমানৈ স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাস হৈ যাব সিমানৈ পাপ খণ্ডন হৈ গৈ থাকিব, কৰ্মভীত অৱস্থা সমীপত আহি থাকিব"

প্ৰশ্ন: চাৰ্ট (খতিয়ন) ঠিকে আছে নে নাই, সেয়া কোন 4টা কথাই নিৰ্দেশ কৰে?

উত্তৰ: 1- ব্যক্তিস্ব, 2- চলন, 3- সেৱা আৰু 4- আনন্দ। বাপদাদাই এই চাৰিটা কথা লক্ষ্য কৰি কয় যে এওঁৰ চাৰ্ট (খতিয়ন) ঠিক আছে নে নাই? যিসকল সন্তান মিউজিয়াম বা প্ৰদৰ্শনীৰ সেৱাত থাকে, যাৰ চলন ৰয়েল (মাৰ্জিত), অপাৰ আনন্দত থাকে, তেন্তে নিশ্চয় তেওঁৰ খতিয়ন ঠিক হ'ব।

গীত: মুখড়া দেখ লে প্ৰাণী... (হে মানৱ অন্তৰ দৰ্পনত নিজৰ চেহেৰা চাই লোৱা....)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে, ইয়াৰ অৰ্থও জনা উচিত যে কিমান পাপ বাকী আছে, কিমান পুণ্য জমা আছে অৰ্থাৎ আত্মা সতপ্ৰধান হ'বলৈ কিমান সময় আছে? এতিয়া কিমানলৈকে পবিত্ৰ হৈছা - এইটো বুজিব পাৰা নহয় জানো? চাৰ্টত কোনোবাই লিখে - মই দুই-তিনি ঘণ্টা স্মৃতিত থাকিলোঁ, কোনোবাই লিখে এক ঘণ্টা। এয়াতো বহুত কম হ'ল। কমকৈ স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া কমকৈ পাপ খণ্ডন হ'ব। এতিয়াতো পাপ বহুত আছে নহয় জানো, যি খণ্ডিত হোৱা নাই। আত্মাকেই প্ৰাণী বুলি কোৱা হয়। গতিকে পিতাই কয় - হে আত্মা, নিজকে সোধা এইটো হিচাপত কিমান পাপ খণ্ডন হ'ব? চাৰ্টৰ পৰা গম পোৱা যায় - আমি কিমান পুণ্য আত্মা হৈছো? এয়াতো পিতাই বুজাইছে, কৰ্মভীত অৱস্থা অন্তত হ'ব। স্মৰণ কৰোঁতে-কৰোঁতে অভ্যাস হৈ যাব তেতিয়া বেছিকৈ পাপ খণ্ডন হ'বলৈ ধৰিব। নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে যে মই কিমান পিতাৰ স্মৃতিত থাকোঁ? ইয়াত মিছা কথা কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। এয়াতো নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে। বাবাক নিজৰ চাৰ্ট লিখি দিলে বাবাই তৎক্ষণাৎ ক'ব যে এই চাৰ্ট ঠিক নহয় নে নহয়? ব্যক্তিস্ব, চলন, সেৱা আৰু আনন্দক দেখি বাবাই তৎক্ষণাৎ বুজি পায় যে এওঁৰ চাৰ্ট কেনেকুৱা! কাৰ প্ৰতি মুহূৰ্ততে পিতাৰ স্মৃতি থাকে? যিসকল মিউজিয়াম অথবা প্ৰদৰ্শনীৰ সেৱাত থাকে। মিউজিয়ামত গোটেই দিন অহা-যোৱা হৈ থাকে। দিল্লীততো বহুত আহি থাকিব। প্ৰতি মুহূৰ্ততে পিতাৰ পৰিচয় দিবলগীয়া হয়। ধৰিলোৱা কাৰোবাক তোমালোকে কোৱা যে বিনাশ হ'বলৈ অলপ সময় বাকী আছে। তেতিয়া কয় এয়া কেনেকৈ হ'ব পাৰে? তৎক্ষণাৎ কোৱা উচিত, এয়া জানো আমি কৈছোঁ। ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) নহয় জানো। ভগৱানুবাচতো নিশ্চয় সত্যই হ'ব সেই কাৰণে পিতাই বুজায় - বাৰে বাৰে কৈ থাকা এয়া হৈছে শিৱবাবাৰ শ্ৰীমত। আমি কোৱা নাই... এয়া তেওঁৰ শ্ৰীমত। তেৱেঁই সত্য হয়। প্ৰথমতেতো পিতাৰ পৰিচয় নিশ্চয় দিব লাগে সেই কাৰণে বাবাই কৈছে - প্ৰতিখন চিত্ৰত লিখি দিয়া - শিৱ ভগৱানুবাচ। তেওঁতো সঠিক কথাই ক'ব, আমি জানো জানিছিলোঁ। পিতাই শুনাইছে সেইবাবেতো আমি কওঁ। কেতিয়াবা-কেতিয়াবা বাতৰি কাকততো প্ৰকাশ কৰে - অমুকে ভৱিষ্যত বাণী কৰিছে যে বিনাশ সোনকালে হ'ব।

এতিয়া তোমালোক হৈছা বেহদৰ পিতাৰ সন্তান। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী তেন্তে বেহদৰ নোহোৱা জানো। তোমালোকে ক'বা আমি বেহদৰ পিতাৰ সন্তান। তেৱেঁই পতিত-পাৱন জ্ঞানৰ সাগৰ। প্ৰথমে এইটো কথা বুজাই, দূত কৰি পুনৰ আগবাঢ়িব লাগে। শিৱবাবাই এনেকৈ কৈছে - যাদৱ, কৌৰৱ আদিৰ বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি। শিৱবাবাৰ নাম লৈ থাকিলেতো সন্তানসকলৰো কল্যাণ, শিৱবাবাকে স্মৰণ কৰি থাকিব। পিতাই তোমালোকক যি বুজাইছে, সেয়া তোমালোকে আকৌ আনক বুজাই থাকা। গতিকে সেৱা কৰাসকলৰ চাৰ্ট ভাল হৈ থাকে। গোটেই দিন ৪ (আঠ) ঘণ্টা সেৱাত ব্যস্ত হৈ থাকে। খুব বেছি 1 ঘণ্টা আৰাম কৰে। তথাপিও 7 ঘণ্টাতো সেৱাত থাকে নহয় জানো। সেয়েহে বুজিব লাগে তেওঁলোকৰ বহুত বিকৰ্ম বিনাশ হয়। বহুতকে প্ৰতি মুহূৰ্ততে পিতাৰ পৰিচয় দিয়ে সেয়েহে নিশ্চয় এনেকুৱা সেৱাধাৰী সন্তান পিতাৰো প্ৰিয় লাগিব। পিতাই লক্ষ্য কৰে যে এওঁতো বহুতৰে কল্যাণ কৰে, ৰাতিয়ে-দিনে এইটোৱে চিন্তন চলে - মই বহুতৰে কল্যাণ কৰিব লাগে। বহুতৰে কল্যাণ কৰা মানেই নিজৰ কৰা, বৃত্তিও তেওঁলোকেই পাব যিয়ে বহুতৰে কল্যাণ কৰে। সন্তানসকলৰতো এইটো ধান্দা হয়। শিক্ষক হৈ বহুতকে মাৰ্গ-দৰ্শন কৰাৰ লাগে। প্ৰথমেতো এই জ্ঞান পুৰা ধাৰণ কৰিব লাগে। যদি কাৰো কল্যাণ নকৰে তেন্তে বুজি পোৱা যায় যে এওঁৰ ভাগ্যত নাই। সন্তানে কয় বাবা - বাবা, মোক চাকৰিৰ পৰা মুক্ত কৰা, মই এই সেৱাত লাগি যাওঁ। বাবায়ো চাব যথৰ্থতে এওঁ সেৱাৰ যোগ্য হয়নে, বন্ধন মুক্তও হয়নে, তেতিয়া ক'ব 500-1000 উপাৰ্জন কৰাতকৈতো এই সেৱাত লাগি বহুতৰে কল্যাণ কৰা যদিহে বন্ধন মুক্ত হোৱা তেতিয়াহে। তথাপিও বাবাই সেৱাৰ যোগ্য যেন দেখিলে তেতিয়া ৰায় দিব। সেৱাধাৰী সন্তানসকলকতো য'তে ত'তে

নিমন্ত্ৰণ দি থাকে। স্কুলত বিদ্যাৰ্থীয়ে নপঢ়ে জানো, এয়াও হৈছে পঢ়া। এয়া কোনো সাধাৰণ মত নহয়। সত্য মানেই সত্য কওঁতা। আমি শ্ৰীমত অনুসৰি আপোনাক এয়া বুজাইছো। ঈশ্বৰৰ মত এতিয়াহে তোমালোকে পোৱা।

পিতাই কয় তোমালোক উভতি যাব লাগিব। এতিয়া বেহদৰ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। কল্পই-কল্পই তোমালোকে উত্তৰাধিকাৰ পাই আহিছা কিয়নো স্বৰ্গৰ স্থাপনাতো কল্পই-কল্পই হয়। এইটো কোনেও গম নাপায় যে এই সৃষ্টি চক্ৰ 5 হাজাৰ বছৰৰ। মনুষ্যইতো একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। তোমালোকে ঘোৰ প্ৰকাশত আছে। স্বৰ্গৰ স্থাপনাতো পিতাইহে কৰিব। এনেকৈ গায়ন আছে যে থেৰৰ জুমুঠি স্বৰূপ সৃষ্টিখনত জুই লাগি গ'লেও অজ্ঞান নিদ্ৰাত শুই থাকিব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে বেহদৰ পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। উচ্চতকৈ উচ্চ পিতাৰ কৰ্তব্যও উচ্চ। এনেকুৱা নহয়, ঈশ্বৰতো সমৰ্থ হয়, যি বিচাৰে তাকে কৰিব। নহয়, এই ডাৰ্মাও অনাদি ৰচনা কৰি থোৱা আছে। সকলো ডাৰ্মা অনুসৰিয়েই চলে। যুদ্ধ আদিত কিমান মৃত্যু হয়। এয়াও ডাৰ্মাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ইয়াত ভগৱানে কি কৰিব পাৰে। ভূমিকম্প আদি হয় তেতিয়া কিমান চিঞৰে - হে ভগৱান, কিন্তু ভগৱানে কি কৰিব পাৰে। ভগৱানকতো তোমালোকে আহ্বান কৰিছা - আহি বিনাশ কৰা। পতিত সৃষ্টিলৈ আহ্বান কৰিছা। স্থাপনা কৰি সকলোৰে বিনাশ কৰা। মই নকৰোঁ, এয়াতো ডাৰ্মাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। তেজৰ খেল হৈ যায়। এই ক্ষেত্ৰত ৰক্ষা কৰাৰতো কোনো কথা নাই। তোমালোকে কৈছিল - পাৱন সৃষ্টি গঢ়া তেন্তে নিশ্চয় পতিত আত্মাসকলেই যাব নহয় জানো। কোনোবাইতো একেবাৰে নুবুজে। শ্ৰীমতৰ অৰ্থও নুবুজে, ভগৱান কি হয়, একো নুবুজে। কোনোবা সন্তানে ভালকৈ নপঢ়িলে তেতিয়া মা-পিতাই কয় তুমিতো পাথৰ বুদ্ধিৰ। সত্যযুগততো এনেকৈ কোৱা নহয়। কলিযুগত হৈছেই পাথৰ বুদ্ধিৰ। ইয়াত কোনো পাৰসবুদ্ধিৰ হ'ব নোৱাৰে। আজিকালিতো চোৱা মনুষ্যই কি-কি কৰি থাকে, এখন হৃদয় উলিয়াই আন এখন লগাই দিয়ে। অহা, ইমান পৰিশ্ৰম কৰি এয়া কৰিলা কিন্তু ইয়াৰ পৰা কি লাভ? খুব বেছি আৰু কেইদিনমান বেছিকৈ জীয়াই থাকিব। বহুত তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ শিকি আহে, লাভতো একোৱেই নাই। ভগৱানক এই কাৰণেই স্মৰণ কৰে যে আহি আমাক পাৱন সৃষ্টিৰ মালিক কৰি তোলা। আমি পতিত সৃষ্টিত থাকি বহুত দুখী হ'লোঁ। সত্যযুগততো কোনো বেমাৰ আদি দুখৰ কথা নাই। এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোকে কিমান উচ্চ পদ পোৱা। ইয়াতো মনুষ্যই পঢ়াৰ দ্বাৰাই উচ্চ ডিগ্ৰী প্ৰাপ্ত কৰে। বহুত আনন্দিত হৈ থাকে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা এওঁতো বাকী কেইদিনমান জীয়াই থাকিব। পাপৰ বোজাতো শিৰত বহুত আছে। বহুত শাস্তি থাব। নিজক পতিত বুলিতো কয় নহয় জানো। বিকাৰত যোৱাটোক পাপ বুলি নাভাবে। পাপ আত্মাতো হৈয়ে যায়। এনেকৈ কয় যে গৃহস্থ আশ্ৰমতো অনাদি চলি থাকে। বুজোৱা হয় যে সত্যযুগ-ত্ৰৈতা পবিত্ৰ গৃহস্থ আশ্ৰম আছিল। পাপ আত্মা নাছিল। ইয়াত পাপ আত্মা আছে সেই কাৰণে দুখী হয়। ইয়াততো হৈছে অল্পকালৰ সুখ, বেমাৰ হ'ল আৰু মৃত্যু হ'ল। মৃত্যুতো মুখ খুলি থিয় হৈ আছে। অকস্মাতে হাৰ্টফেল হৈ যায়। ইয়াত হৈছেই কাগ বিষ্ঠাৰ সমান সুখ। তাততো তোমালোকৰ অথাহ সুখ থাকে। তোমালোকে গোটেই বিশ্বৰ মালিক হোৱাগৈ। কোনো প্ৰকাৰৰ দুখ নহ'ব। গৰমো নহয়, ঠাণ্ডাও নহয়, সদায় বসন্ত ঋতু। তত্ত্বও অৰ্দ্ধাৰত (নিয়ন্ত্ৰণত) থাকে। স্বৰ্গতো স্বৰ্গই হয়, ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। তোমালোকে স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰিবলৈকে পিতাক আহ্বান কৰা, আহি পাৱন সৃষ্টি স্থাপনা কৰা। আমাক পবিত্ৰ কৰি তোলা।

সেয়েহে প্ৰতিখন চিত্ৰৰ ওপৰত “শিৱ ভগৱানুবাচ” বুলি লিখা থাকিব লাগে। ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰতি মুহূৰ্ততে শিৱবাবা স্মৃতিলৈ আহিব। স্তানো দি থাকিব। মিউজিয়াম অথবা প্ৰদৰ্শনীৰ সেৱাত জ্ঞান আৰু যোগ দুয়োটা একেলগে চলে। স্মৃতিত থাকিলে নিচা বাঢ়ি থাকিব। তোমালোক পবিত্ৰ হৈ গোটেই বিশ্বক পবিত্ৰ কৰি তোলা। যিহেতু তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যোৱা তেন্তে নিশ্চয় সৃষ্টিও পবিত্ৰ লাগিব। অন্তিমত কয়ামতৰ (নিষ্পত্তিৰ) সময় হোৱাৰ বাবে সকলোৰে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হৈ যায়। তোমালোকৰ কাৰণে মই নতুন সৃষ্টিৰ উদঘাটন কৰিবলগীয়া হয়। পুনৰ শাখা খুলি থাকে। পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ নতুন সৃষ্টিৰ ফাউণ্ডেচনতো (ভেটি) পিতাৰ বাহিৰে কোনেও প্ৰতিষ্ঠা কৰিব নোৱাৰে। সেয়েহে এনেকুৱা পিতাক স্মৰণো কৰিব লাগে। তোমালোকে মিউজিয়াম আদিৰ উদঘাটন সন্মানীয় ব্যক্তিৰ দ্বাৰা কৰোৱা তেতিয়া প্ৰচাৰ হ'ব। মনুষ্যই ভাবিব ইয়ালৈ এৰোঁ আহে। কোনোবাই কয় তোমালোকে লিখি দিয়া, মই কম। সেয়াও ভুল হৈ গ'ল। ভাল দৰে বুজি মুখেৰে কওঁক, তেতিয়া বহুত ভাল। কোনোবাইতো লিখিনি পঢ়ি শুনায়, যাতে ভাষণ সঠিক হয়। তোমালোক সন্তানসকলেতো মৌখিক ভাৱে বুজাব লাগে। তোমালোক আত্মাত গোটেই জ্ঞান আছে নহয় জানো। আকৌ তোমালোকে আনক দিয়া। প্ৰজা বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। জনসংখ্যাও বাঢ়ি গৈ থাকে। সকলো বস্তু বাঢ়ি গৈ থাকে। গোটেই বৃক্ষজোপা একেবাৰে জৰাজীৰ্ণ হৈ গ'ল। যিসকল নিজৰ ধৰ্মৰ হ'ব তেওঁলোক ওলাই আহিব। ক্ৰমানুসৰিতো হৈছেই। সকলোৱে একে ধৰণেৰে পঢ়িব নোৱাৰে। কোনোৱা 100 নম্বৰ লওঁতাও আছে, অলপো যদি শুনে, এক নম্বৰ পালেও স্বৰ্গত আহি যাব। এয়া হৈছে বেহদৰ পঢ়া, যি বেহদৰ পিতাই পঢ়ায়। যিসকল এই ধৰ্মৰ হ'ব তেওঁলোক ওলাই আহিব। প্ৰথমেতো সকলোকে মুক্তিধাম নিজৰ ঘৰলৈ যাব লাগিব তাৰ পাচত ক্ৰমানুসৰি আহি থাকিব। কিছুমানতো এতাব অন্তলৈকে আহিব। যদিও ব্ৰাহ্মণ হৈছে কিন্তু সকলো

ব্রাহ্মণ সত্যযুগত নাহে, ত্ৰেতাৰ অন্তলৈকে আহি থাকিব। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। বাবাই জানে ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে, সকলোৱেতো একৰস হ'ব নোৱাৰে। ৰাজ্যত সকলো ধৰণৰে আৱশ্যক হয়। প্ৰজাক বাহিৰৰ বুলি কোৱা হয়। বাবাই বুজাইছিল তাত মন্ত্ৰী (পৰামৰ্শদাতা) আদিৰ দৰকাৰ নাই। তেওঁলোকে (লক্ষ্মী-নাৰায়ণে) শ্ৰীমত পালে, যাৰ দ্বাৰা এয়া হ'ল। তাৰ পাচত জানো এওঁলোকে কাৰোবাৰ পৰা ৰায় ল'ব। মন্ত্ৰী আদি একো নাথাকে। পুনৰ যেতিয়া পতিত হৈ যায় তেতিয়া এজন মন্ত্ৰী আৰু ৰজা-বাণী থাকে। এতিয়াতো কিমান মন্ত্ৰী আছে। ইয়াততো পঞ্চায়তী ৰাজ্য আছে নহয় জানো। এজনৰ মত আনজনৰ লগত নিমিলে। এজনৰ লগত মিত্ৰতা ৰাখা, বুজোৱা, কাম কৰি দিব। অন্য কোনোবা আহিল, তেওঁ যদি বুজি নাপায় তেতিয়া কাম আৰুহে বেয়া কৰি দিব। এজনৰ বুদ্ধি আনজনৰ লগত নিমিলে। তাততো তোমালোকৰ সকলো কামনা পূৰা হৈ যায়। তোমালোকে কিমান দুখ সহ্য কৰিলা, ইয়াৰ নামেই হৈছে দুখধাম। ভক্তি মার্গত কিমান হাবাখুৰি খালা। এয়াও হৈছে ডামা। যেতিয়া দুখী হৈ যায় তেতিয়া পিতা আহি সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। পিতাই তোমালোকৰ বুদ্ধি কিমান উদয় কৰি দিলে। মনুষ্যইতো কৈ দিয়ে চহকীসকলৰ বাবে স্বৰ্গ আৰু দুখীয়াসকল নৰকত আছে। তোমালোকে যথার্থ ভাৱে জানা যে স্বৰ্গ কাক কোৱা হয়। সত্যযুগত জানো কোনোবাই দয়াময় বুলি আহ্বান কৰিব। ইয়াত আহ্বান কৰে - দয়া কৰা, মুক্তি দিয়া। পিতাইহে সকলোকে শান্তিধাম, সুখধামলৈ লৈ যায়। অষ্টান কালত তোমালোকেও একো জনা নাছিল। যি এক নম্বৰৰ তমোপ্ৰধান, তেৱেঁই আকৌ এক নম্বৰৰ সতোপ্ৰধান হয়। এওঁ নিজৰ প্ৰশংসা নকৰে। প্ৰশংসাতো এজনৰে কৰা হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণকো এনেকৈ গঢ়ি তোলাঁতাতো তেৱেঁই নহয় জানো। উচ্চতকৈ উচ্চ হৈছে ভগৱান। তেওঁ উচ্চ কৰিয়ে তোলে। বাবাই জানে, সকলোৱেতো উচ্চ হ'ব নোৱাৰে। তথাপিও পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। ইয়ালৈ তোমালোক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈকে আহা। এনেকৈ কয় - বাবা, মইতো স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) ল'ম। মই সত্য নাৰায়ণৰ সঁচা কাহিনী শুনিবলৈ আহিছো। বাবাই কয় - ভাল, তোমাৰ মুখত গোলাপ, যল্ল কৰা। সকলোৱেতো লক্ষ্মী-নাৰায়ণ নহ'ব। এয়া ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। ৰজাৰ বংশত, প্ৰজা বংশত বহুত নালাগিব জানো। আচৰিত হৈ শুনিব, শুনাব, পিতাক এৰি আঁতৰি যাব.. পুনৰ উভতিও আহে। যিসকল সন্তানে নিজৰ কিবা নহয় কিবা উন্নতি কৰে তেতিয়া উচ্চলৈ গুছি যায়। দুখীয়াসকলহে বলিহাৰ হয়। দেহ সহিত অন্য একোৱেই যাতে স্মৃতিলৈ নাহে, বহুত উচ্চ লক্ষ্য। যদি সম্বন্ধ যুক্ত হৈ আছে তেতিয়া হ'লে তেওঁ নিশ্চয় স্মৃতিলৈ আহিব। পিতাৰ স্মৃতিলৈ কি আহিব? গোটেই দিন বেহদতেই বুদ্ধি থাকে। কিমান পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। পিতাই কয় - মোৰ সন্তানসকলৰ মাজতো উত্তম, মধ্যম, কনিষ্ঠ আছে। অন্য কোনোবা আহিলে তেতিয়াও বুজি পায় যে এওঁ পতিত সৃষ্টিৰ হয়। তথাপিও যন্ত্ৰৰ সেৱা কৰে সেয়েহে সন্মান দিবলগীয়া হয়। পিতা যুক্তিবাদী নহয় জানো। নহ'লেতো এয়া টাৱাৰ অফ চাইলেন্স (শান্তি স্তম্ভ) হয়, হ'লীয়েষ্ট অফ হ'লী টাৱাৰ (পৰিত্ৰতম স্তম্ভ) হয়, য'ত বহি হ'লীয়েষ্ট অফ হ'লী (আটাইতকৈ পবিত্ৰ) পিতাই গোটেই বিশ্বক হ'লী (পবিত্ৰ) কৰি তোলে। ইয়ালৈ কোনো পতিত আহিব নোৱাৰে। কিন্তু পিতাই কয় - মই আহিছোৱেই সকলো পতিতক পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ, এই খেলত মোৰো ভূমিকা আছে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) নিজৰ চাৰ্ট (খতিয়ন) চাই পৰীক্ষা কৰিব লাগে যে কিমান পুণ্য জমা হৈছে? আত্মা কিমানলৈকে সতোপ্ৰধান হৈছে? স্মৃতিত থাকি সকলো হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিব লাগে।

(2) স্কলাৰশ্বিপ (বৃত্তি) পাবৰ কাৰণে সেৱাধাৰী হৈ অনেকৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। পিতাৰ প্ৰিয় হ'ব লাগে। শিক্ষক হৈ বহুতক মার্গ-দৰ্শন কৰাব লাগে।

বৰদান: মধুৰতাৰ বৰদানৰ দ্বাৰা সদায় আগবাঢ়ি যাওঁতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা
মধুৰতা হৈছে এনেকুৱা বিশেষ ধাৰণা যিয়ে ৰুক্ষ ধৰণীকো মধুৰ কৰি দিয়ে। কাৰোবাক খন্তেকৰ বাবে মৰমৰ দৃষ্টি দি দিয়া, মৰমৰ বাণী, শুনাই দিয়া তেতিয়া যিকোনো আত্মাকে চিৰকালৰ বাবে ভৰপূৰ কৰি দিব। খন্তেকৰ মিঠা দৃষ্টি বা বাণীয়ে সেই আত্মাৰ সৃষ্টি সলনি কৰি দিব। তোমালোকৰ দুটি মধুৰ বাণীয়েও সদা কালৰ বাবে তেওঁলোকক সলনি কৰি দিয়াৰ নিমিত্ত হৈ যাব সেই কাৰণে মধুৰতাৰ বৰদান সদায় লগত ৰাখিবা। সদায় মধুৰ হৈ থাকিবা আৰু সকলোকে মধুৰ কৰি তুলিবা।

স্লোগান: সকলো পৰিস্থিতিত ৰাজী (সন্তুষ্ট) হৈ থাকা তেতিয়া ৰাজযুক্ত হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

তোমালোক হৈছা আত্মিক শুদ্ধ আত্মা সেই কাৰণে মুখেৰে কেতিয়াও যাতে ব্যৰ্থ বা সাধাৰণ বাণী উচ্চাৰিত নহয়। প্রতিটো বচন যুক্তিযুক্ত হওক, ব্যৰ্থ ভাৱৰ পৰা নিলগত অব্যক্ত ভাৱৰ হ'লেহে অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিব পাৰিবা।